

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 277/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Ulianko & partners, s.r.o., Môťovská 497/2, Zvolen, proti postupu a upozorneniu Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, jednotky finančnej polície, expozitúry Stred ČVS: PPZ-118/UBOK-FP-ST-2024 z 19. augusta 2025 a proti postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XX/1 Gv 38/24/1000-145 zo 14. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 40 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a upozornením vyšetrovateľa ČVS: PPZ-118/UBOK-FP-ST-2024 z 19. augusta 2025, ako aj postupom a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. XX/1 Gv 38/24/1000-145 zo 14. novembra 2025. Sťažovateľ sa zároveň domáha zrušenia jednotlivých napadnutých rozhodnutí a vrátenia veci na ďalšie konanie vyšetrovateľovi a generálnej prokuratúre. Sťažovateľ taktiež ústavný súd žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe príkazu na prehliadku iných priestorov prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. PPZ-NKA-OS-2023/162-001-V z 1. marca 2023 bola 8. marca 2023 vykonaná prehliadka iných priestorov v časti administratívnej budovy zapísanej na [REDACTED], katastrálne územie [REDACTED], obec [REDACTED] okres [REDACTED], so súpisným číslom [REDACTED], zapísanej na pozemku parcelného čísla 1065/6, na [REDACTED] [REDACTED] (ktorej spoluvlastníkom je sťažovateľ, pozn.), v užívaní obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], počas ktorej bolo okrem viacerých hnutelných vecí (mobilné telefóny, SIM karty, SD karty, listiny, USB kľúče,

počítače atď.) zaistených aj 65 kusov bankoviek v hodnote 100 eur a 100 kusov bankoviek v hodnote 200 eur (t. j. bankovky v celkovej sume 26 500 eur), ktoré vyšetrovateľovi z trezoru vydal sťažovateľ.

3. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Stred ČVS: PPZ-174/NKA-ST4-2022 z 19. septembra 2023 bolo sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaného závažnejším spôsobom konania s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona a z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaného závažnejším spôsobom konania s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona.

4. Vzhľadom na to, že uznesením generálnej prokuratúry č. k. XX/1 Gv 38/24/1000-89 z 28. novembra 2024 došlo k zastaveniu trestného stíhania, v súvislosti s ktorým bol vydaný predmetný príkaz na prehliadku iných priestorov, vyšetrovateľ uznesením ČVS: PPZ-118/UBOK-FP-ST-2024 zo 7. apríla 2025 analogicky podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku o. i. rozhodol, že spoločnosti [REDAKOVANÉ], vracia finančné prostriedky vo výške 26 500 eur, ako aj hnutelné veci, ktoré boli zaistené 8. marca 2023 počas predmetnej prehliadky iných priestorov na adrese [REDAKOVANÉ].

5. Proti tomuto výroku uznesenia vyšetrovateľa zo 7. apríla 2025 podala spoločnosť [REDAKOVANÉ], sťažnosť, v ktorej v podstatnom uviedla, že predmetné priestory v čase ich prehliadky užívala na základe zmluvy o podnájme nebytových priestorov spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ktorej jediným konateľom a spoločníkom je syn sťažovateľa, pozn.), pričom zároveň uviedla, že finančné prostriedky vo výške 26 500 eur, ako aj hnutelné veci, ktoré boli zaistené počas predmetnej prehliadky iných priestorov, patria sťažovateľovi. O tejto sťažnosti rozhodla generálna prokuratúra uznesením č. k. XX/1 Gv 38/24/1000-135 z 13. júna 2025 tak, že uznesenie vyšetrovateľa zo 7. apríla 2025 zrušila v časti napadnutej sťažnosťou a vyšetrovateľovi prikázala, aby vo veci konal a rozhodol.

6. Vyšetrovateľ následne vydal upozornenie ČVS: PPZ-118/UBOK-FP-ST-2024 z 8. júla 2025, ktorým v zmysle § 97 ods. 1 Trestného poriadku upozornil spoločnosť [REDAKOVANÉ] aby si v civilnom procese uplatnila nárok na finančné prostriedky vo výške 26 500 eur, ako aj hnutelné veci, ktoré boli zaistené počas predmetnej prehliadky iných priestorov, keďže vznikli pochybnosti o tom, komu predmetné zaistené finančné prostriedky a zaistené veci patria. Na toto upozornenie vyšetrovateľa z 8. júla 2025 reagovala spoločnosť [REDAKOVANÉ] podaním z 25. júla 2025 adresovaným vyšetrovateľovi, v ktorom v podstatnom uviedla, že finančné prostriedky vo výške 26 500 eur, ako aj hnutelné veci, ktoré boli zaistené počas predmetnej prehliadky iných priestorov, patria sťažovateľovi. V ten istý deň (t. j. 25. júla 2025) sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu podal žiadosť vyšetrovateľovi o vrátenie zaistených vecí.

7. Vyšetrovateľ následne vydal napadnuté upozornenie ČVS: PPZ-118/UBOK-FP-ST-2024 z 19. augusta 2025, ktorým v zmysle § 97 ods. 1 Trestného poriadku upozornil sťažovateľa, aby si nárok na finančné prostriedky vo výške 26 500 eur, ako aj hnutelné veci, ktoré boli zaistené počas predmetnej prehliadky iných priestorov, uplatnil v civilnom procese, keďže vznikli pochybnosti o tom, komu predmetné zaistené finančné prostriedky a hnutelné veci patria.

8. Sťažovateľ následne generálnej prokuratúre adresoval podanie zo 17. októbra 2025 označené ako „*Žiadosť o odstránenie nedostatkov v postupe policajta*“ podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým v podstatnom žiadal, aby boli predmetné zaistené finančné prostriedky a veci vrátené sťažovateľovi, keďže nevznikli žiadne pochybnosti, že patria sťažovateľovi.

9. Generálna prokuratúra vybavila toto podanie sťažovateľa napadnutým upovedomením zo 14. novembra 2025, pričom vzhľadom na zastavenie predmetného trestného stíhania (v dôsledku čoho sťažovateľovi zaniklo postavenie obvineného, a teda už viac nebolo možné postup policajta preskúmať podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku) generálna prokuratúra vyhodnotila predmetné podanie sťažovateľa zo 17. októbra 2025 ako žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 9/2025 z 27. októbra 2025 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní, pričom sťažovateľovi v podstatnom oznámila, že preskúmaním spisového materiálu zistila, že v predmetnej veci bol postup zvolený orgánmi činnými v trestnom konaní v plnom rozsahu opodstatnený a riadne odôvodnený, a preto predmetnú žiadosť považuje za nedôvodnú a túto odložila bez potreby prijatia prokurátorských opatrení.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v jeho žiadosti, resp. vo svojom podaní zo 17. októbra 2025. Podľa jeho názoru k porušeniu ním označených práv došlo v dôsledku nesprávneho postupu vyšetrovateľa a generálnej prokuratúry pri vybavovaní ním podanej žiadosti o vrátenie predmetných zaistených vecí a naň nadväzujúceho podania sťažovateľa zo 17. októbra 2025, keďže podľa názoru sťažovateľa nie sú pochybnosti o tom, že finančné prostriedky vo výške 26 500 eur, ako aj hnutelné veci, ktoré boli zaistené počas predmetnej prehliadky iných priestorov, patria jemu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a upozornením vyšetrovateľa:

13. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupu a uzneseniu vyšetrovateľa ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach teda predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že zákonnosť napadnutého postupu a upozornenia vyšetrovateľa bola na základe podania sťažovateľa zo 17. októbra 2025 predmetom prieskumu pred generálnou prokuratúrou, a to postupom podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025, pričom generálna prokuratúra túto žiadosť vybavila napadnutým upovedomením zo 14. novembra 2025, ktorým predmetné podanie vyhodnotila ako nedôvodné.

15. Vychádzajúc z uvedeného, je pre rozhodnutie ústavného súdu podstatné, že napadnutý postup a upozornenie vyšetrovateľa boli podrobené prieskumu zo strany generálnej prokuratúry. V súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti vyhodnotil ako neprípustnú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a upovedomením generálnej prokuratúry:

16. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

17. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré

ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

18. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd vo všeobecnej rovine pripomína, že upovedomenie patrí k procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu. Spravidla je reakciou na žiadosť, návrh, podnet alebo iné podanie subjektu trestného konania odlišného od orgánu činného v trestnom konaní. Ak argumenty podávateľa nemožno akceptovať, v upovedomení sa uvedú dôvody, ktoré bránia prijať ním požadované opatrenia. Pokiaľ ide o náležitosti upovedomenia, Trestný poriadok ich nepredpisuje. Samotný obsah a rozsah upovedomenia je tak ponechaný na úvahe jeho spracovateľa. Napriek tomu musí mať upovedomenie orgánov činných v trestnom konaní takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, obsahu podania podávateľa a osobitostiam trestného konania, najmä jeho štádiu, v ktorom sa poskytuje. Na inštitút upovedomenia pritom nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu, resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) kladené na odôvodnenia právoplatných, najmä súdnych rozhodnutí (IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015, I. ÚS 434/2022, IV. ÚS 524/2023).

19. Podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku ak vec, ktorá bola v rámci trestného konania vydaná, odňatá, prevzatá alebo inak zaistená, na ďalšie konanie nie je potrebná a ak neprichádza do úvahy jej prepadnutie alebo zhabanie, vec sa vráti tomu, kto ju vydal, komu bola odňatá alebo u koho bola zaistená podľa osobitného zákona. Ak si na ňu uplatňuje právo iná osoba, vydá sa vlastníkovi veci alebo jej oprávnenému držiteľovi, ktorého právo na vec je nepochybné. Pri pochybnostiach sa vec ponechá v úschove podľa § 94 a osoba, ktorá si na vec robí nárok, sa upozorní, aby ho uplatnila v civilnom procese. Ak osoba, ktorá je vlastníkom veci alebo jej oprávneným držiteľom, napriek opakovanej výzve doručenej do vlastných rúk ju neprevezme do šiestich mesiacov od doručenia opakovanej výzvy, alebo osoba, ktorá si na vec robí nárok, si tento nárok neuplatní v civilnom procese do šiestich mesiacov od doručenia opakovanej výzvy, vec sa stáva majetkom štátu. Na možnosť takého postupu sa musí osoba podľa predchádzajúcej vety upozorniť.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a upovedomením generálnej prokuratúry.

21. Generálna prokuratúra v napadnutom upovedomení v podstatnom uviedla, že 8. marca 2023 o 6.10 h bola vo [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] v rodinnom dome vykonaná domová prehliadka u sťažovateľa, v rámci ktorej sa o. i. vyjadril aj k finančným prostriedkom a do zápisnice oznámil vlastníctvo prostriedkov slovami „v mojom bydlisku sa nachádzajú finančné prostriedky, ktoré patria mojej osobe, prípadne mojej manželke, ktoré všetky rád ukážem, ale nepochádzajú z trestnej činnosti“. Po skončení domovej prehliadky u sťažovateľa bola následne v ten istý deň (t. j. 8. marca 2023) o 12.25 h na rovnakej adrese ([REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]) v spoločnosti [REDAKOVANÉ], vykonaná prehliadka nebytových priestorov, v rámci ktorej bola zaistená hotovosť 26 500 eur a aj ďalšie hnutelné veci. Pri prehliadkach bol prítomný advokát sťažovateľa a pri prehliadke nebytových priestorov bol prítomný aj syn sťažovateľa. Počas prehliadky nebytových priestorov sa už sťažovateľ a ani iné osoby nevyjadrovali k predmetným finančným prostriedkom. Podľa názoru generálnej prokuratúry je logicky možné predpokladať, že ak by nešlo o finančné prostriedky spoločnosti [REDAKOVANÉ], tak by uvedené osoby na túto skutočnosť okamžite upozornili.

22. Generálna prokuratúra následne poukázala na to, že uznesením vyšetrovateľa zo 7. apríla 2025 bolo rozhodnuté o vrátení vecí zaistených pri prehliadke nebytových priestorov spoločnosti [REDAKOVANÉ], pričom proti tomuto uzneseniu v časti vo vzťahu k veciam zaisteným v priestoroch spoločnosti [REDAKOVANÉ], bola podaná sťažnosť, v ktorej spoločnosť [REDAKOVANÉ], tvrdila, že nejde o veci patriace spoločnosti [REDAKOVANÉ], no zároveň k tomu nebol predložený žiadny dôkaz. Generálna prokuratúra zároveň poukázala na to, že ani v zápisnici o predmetnej prehliadke nebytových priestorov, pri ktorej boli veci zaistené, nebolo žiadnym spôsobom deklarované vlastníctvo iného subjektu než spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Nadväzujúc na uvedené, generálna prokuratúra uviedla, že k rozhodnutiu o sťažnosti podanej spoločnosťou [REDAKOVANÉ], boli predložené aj zaistené listiny, po ktorých prezretí bolo možné dospieť k záveru, že majú byť vrátené spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Inými slovami, v priestoroch, kde boli zaistené listiny objektívne patriace tejto spoločnosti, boli zaistené aj finančné prostriedky. Podľa názoru generálnej prokuratúry je logické predpokladať, že ide o finančné prostriedky spoločnosti [REDAKOVANÉ], a nelogický, resp. menej pravdepodobný je predpoklad, že prostriedky patria inej osobe (pričom nebola predložená žiadna účtovná evidencia o pohybe týchto peňazí). Generálna prokuratúra v napadnutom upovedomení uzavrela, že vyšetrovateľ nerozhodol o vrátení zaistených vecí sťažovateľovi pre uvedené pochybnosti, čo vyjadril aj v upozorneniach z 8. júla 2025 a 19. augusta 2025, pričom pre tieto pochybnosti rovnako nemôže o vrátení zaistených vecí rozhodnúť ani prokurátor. Vzhľadom na uvedené sa generálna prokuratúra stotožnila s postupom vyšetrovateľa, ktorý vyhodnotila ako vecne správny a zákonný, a preto predmetnú žiadosť sťažovateľa ako nedôvodnú odložila bez potreby prijatia akýchkoľvek opatrení k náprave zo strany generálnej prokuratúry.

23. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry konštatuje, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, pričom právne závery vyslovené generálnou prokuratúrou v napadnutom upovedomení je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Generálna prokuratúra sa podaním sťažovateľa podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025 riadne zaoberala a svoje rozhodnutie dostatočne a logicky

odôvodnila, pričom ho založila na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod nevyhovenia podaniu sťažovateľa. Ústavný súd preto napadnutý postup a upovedomenie generálnej prokuratúry považuje za legitímne a právne akceptovateľné.

24. Ústavný súd pripomína, že v zmysle § 97 ods. 1 Trestného poriadku v prípade, ak si na zaistenú vec uplatňuje nárok iná osoba, vydá sa vlastníkovi veci alebo jej oprávnenému držiteľovi, ktorého právo na vec je nepochybné. V prípade, ak táto podmienka splnená nie je, t. j. orgán činný v trestnom konaní má vzhľadom na okolnosti konkrétnej veci pochybnosti o práve tejto inej osoby, ktorá si uplatňuje nárok na zaistenú vec, neprichádza do úvahy vrátenie zaistenej veci tejto inej osobe, ale orgán činný v trestnom konaní (keďže Trestný poriadok mu nepriznáva právo riešiť otázky týkajúce sa vlastníckeho práva) musí v zmysle § 97 ods. 1 Trestného poriadku ponechať zaistenú vec v úschove a inú osobu, ktorá si na zaistenú vec robí nárok, upozorniť, aby svoje právo uplatnila v civilnom procese. Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra konala v medziach svojej právomoci, preskúmala podstatu argumentov sťažovateľa a v napadnutom upovedomení predostrela konkrétne argumenty, ktoré ju viedli k záveru o existencii pochybností o tom, komu predmetné zaistené finančné prostriedky a zaistené veci patria, pričom jej závery sa nejavia ako svojvoľné a neudržateľné, v dôsledku čoho ich teda nemožno považovať za arbitrárne.

25. Skutočnosť, že žiadosť sťažovateľa o vrátenie finančných prostriedkov a vecí zaistených pri predmetnej prehliadke iných priestorov a následné podanie sťažovateľa posúdené ako žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025 neboli vyhodnotené v súlade s predstavou sťažovateľa, nie je relevantným dôvodom na konštatovanie porušenia jeho označeného práva. Názor sťažovateľa odlišný od toho, ktorý v tejto veci zaujala generálna prokuratúra, nemôže viesť k záveru, že napadnuté upovedomenie je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, prípadne neudržateľné, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor generálnej prokuratúry svojím vlastným (III. ÚS 459/2021, II. ÚS 204/2025). Závery generálnej prokuratúry ústavný súd považuje za vyhovujúce požiadavkám, ktoré čl. 46 ods. 1 ústavy kladie na typ aktuálne preskúmaného konania a rozhodnutia (upovedomenia), a teda za ústavne akceptovateľné. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd opätovne pripomína, že na inštitút upovedomenia nemožno klať rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle judikatúry ústavného súdu (resp. judikatúry ESLP) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (I. ÚS 147/2022, I. ÚS 402/2022).

26. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnutý postup a upovedomenie generálnej prokuratúry nesignalizujú možnosť porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a upovedomením generálnej prokuratúry na jednej strane a obsahom sťažovateľom označeného práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy napadnutým upovedomením, z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju

argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 ústavy napadnutým upovedomením, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti abscentuje uvedenie relevantnej konkrétnej ústavnoprávnej argumentácie, resp. relevantné ústavnoprávne konkrétne odôvodnenie porušenia tohto ustanovenia ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na požiadavku plynúcu z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavku relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol žiaden ústavnoprávne relevantný argument, ktorý by vôbec umožňoval ústavnému súdu posúdiť dôvodnosť namietaného porušenia práva podľa čl. 40 ústavy napadnutým upovedomením, v tejto časti tak ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené zákonom o ústavnom súde, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 40 ústavy odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

29. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým upovedomením, ústavný súd konštatuje, že tento článok dohovoru sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (m. m. III. ÚS 206/06). Generálna prokuratúra nemá postavenie súdneho orgánu a jej akékoľvek rozhodnutie nie je súdnym rozhodnutím v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nevzťahujú sa naň preto striktne ani požiadavky vyplývajúce z práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré vyvodila judikatúra EŠLP z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie EŠLP z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Z čl. 6 (ods. 1) dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní pre konkrétny trestný čin (napr. II. ÚS 589/2018). Z judikatúry EŠLP vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je aplikovateľný ani na poškodeného v trestnom konaní, ktorého trestné oznámenie prípadne bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, č. 29858/03). Vychádzajúc z uvedeného, možno uzavrieť, že tento článok dohovoru nie je na napadnuté upovedomenie aplikovateľný. Ústavná sťažnosť je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu